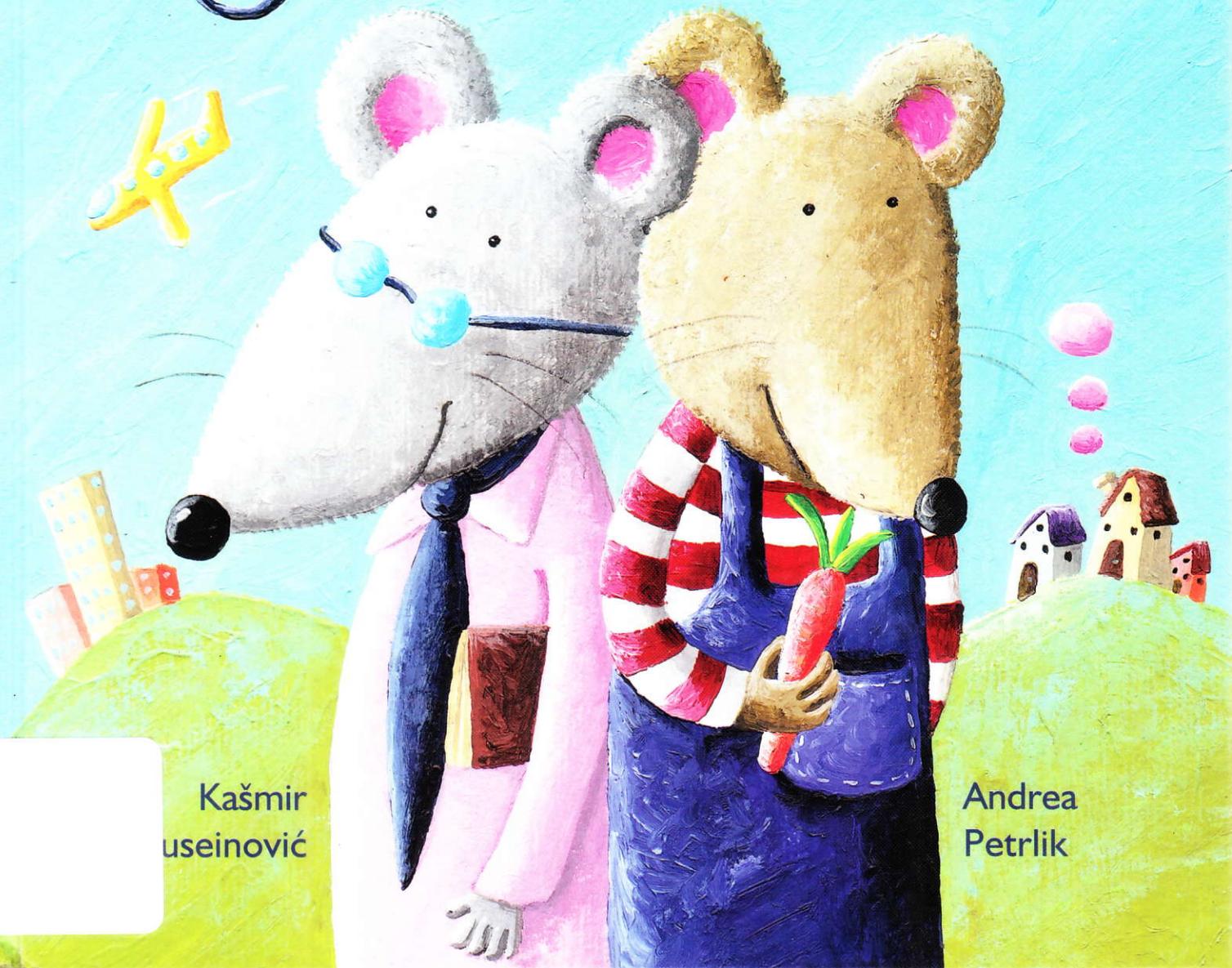


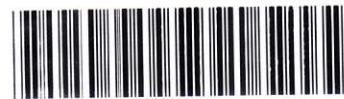
Poљски miš i gradske miš



Kašmir
useinović

Andrea
Petrlik

GRADSKA KNJIŽNICA
ZADAR



950271679



www.kasmir-promet.hr
www.djecjaknjiga.hr

KAŠMIR
PROMET



ISBN 978-953-301-025-0



9 789533 010250

Cijena: 99,00 kn

NAKLADNIK KAŠMIR PROMET, ZAGREB • ZA NAKLADNIKA KAŠMIR HUSEINOVIC • UREDNICA ANDREA PETRIK
HUSEINOVIC • LEKTURA IVANA DOMITROVIC • TISAK GRAFIKA MARKULIN • NAKLADA 600 PRIMJERAKA • PRVO
IZDANJE, TRAVANJ 2012.

© KAŠMIR PROMET, Zagreb, 2012.

www.kasmir-promet.hr

www.djecjaknjiga.com

ISBN 978-953-301-025-0



Kašmir Huseinović

Poljski miš i gradski miš

Andrea Petrlik Huseinović



Bilo jednom jedno polje.

U tom je polju bilo jedno selo.

U selu je živio poljski miš Alojz.

Alojz je jako volio svoje selo.

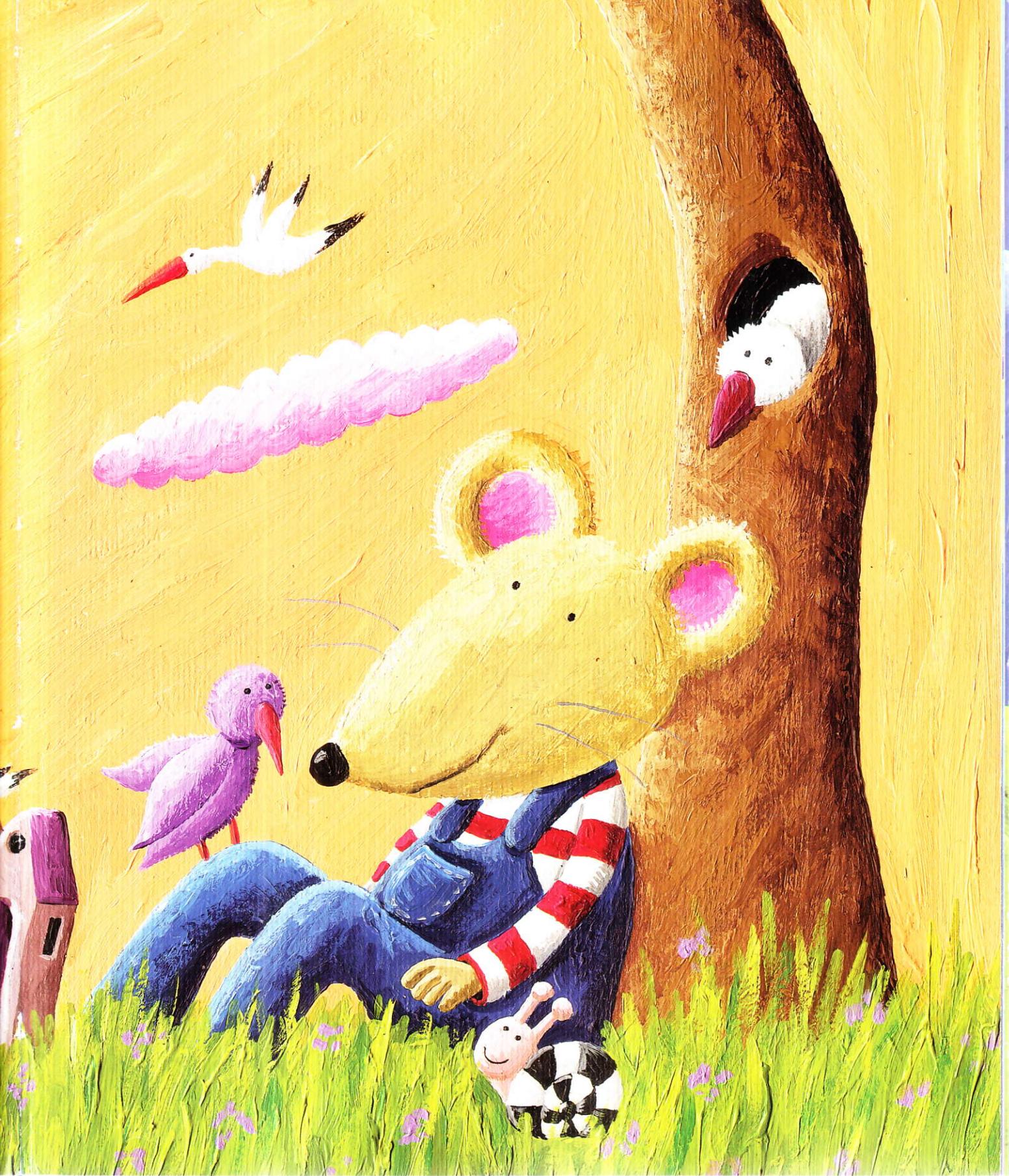
Uzgajao je bundeve i živio mirnim životom.

Najviše je volio otići u polje prije zore, gledati izlazak sunca i buđenje dana.

Bio je to jedan jako sretan miš.

Alojz, kako rekosmo na početku da se zove,
uživao je tako svaki dan.

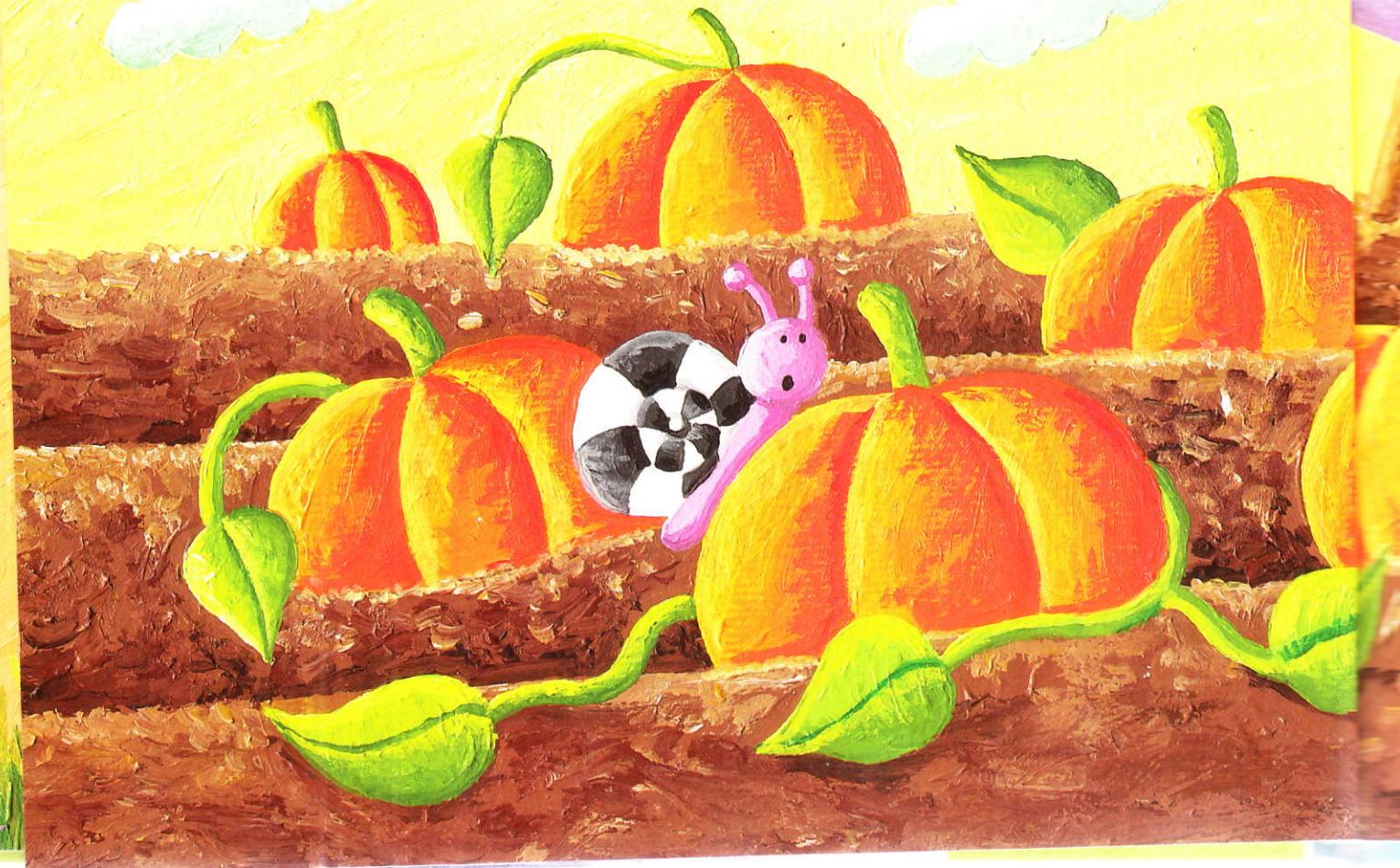




Jednoga dana stiglo je pismo.
Na koverti je pisalo Za gospodina Alojza.
Alojz se jako razveselio pismu.
Sjeo je na najveću bundevu i počeo čitati.

Dragi Alojz,
živjeti u gradu je jako uzbudljivo.
Moraš mi doći u posjet i vidjeti što je to pravi život.
Puno pozdrava.

Tvoj gradski rođak Alfons.





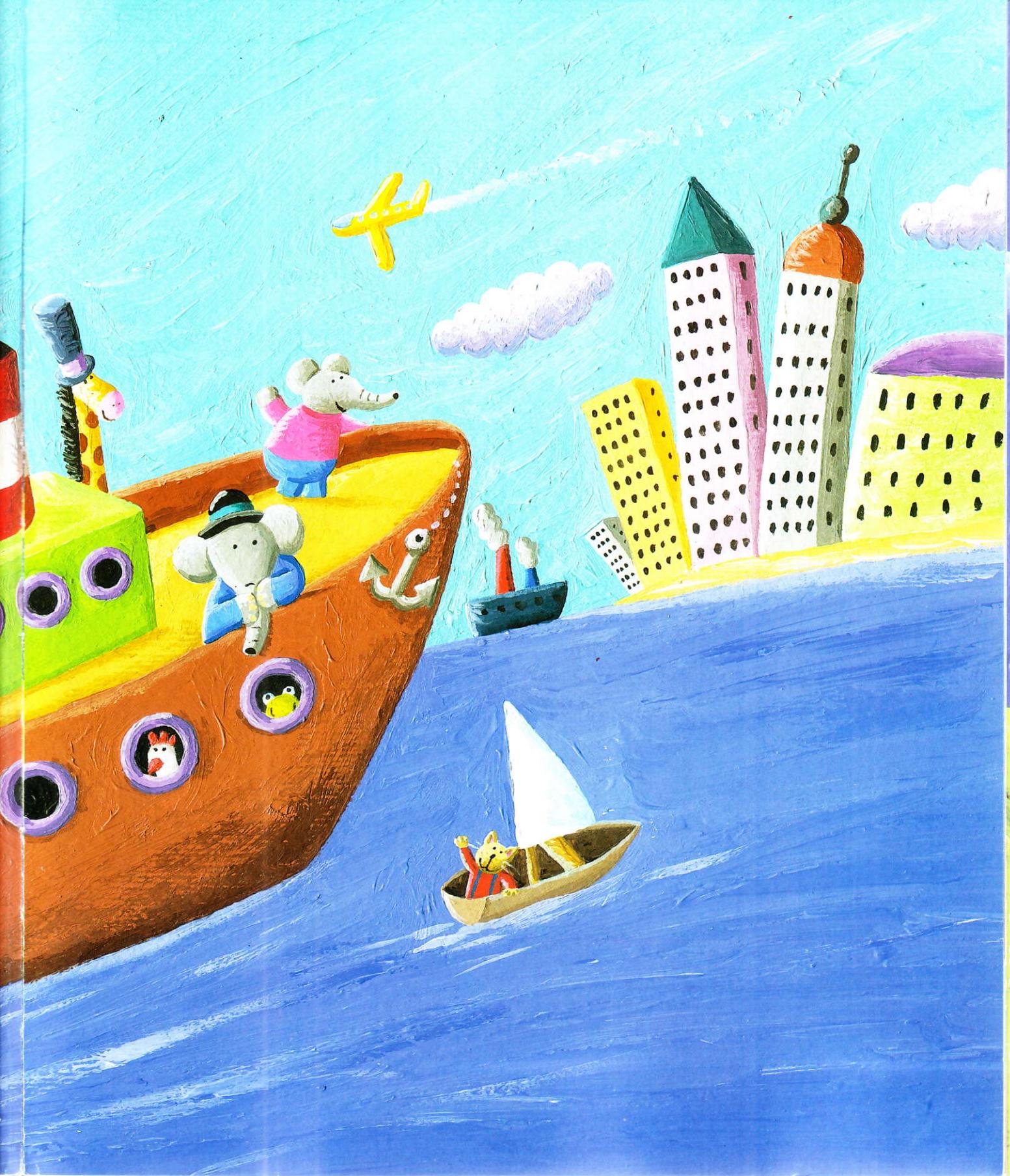
„Baš lijepo da me se sjetio. Alfons i ja nismo se vidjeli skoro deset godina. Moram ga posjetiti!” odlučio je Alojz i počeo spremati stvari.

„Nikad nisam putovao brodom, a ovo je prava prilika vidjeti kako je to.”

More. Brod. Paluba.

„Uh, kako će to biti uzbudljivo.” Misli su jurile Alojzovom glavom.





Kad je sišao s broda dočekao ga je Alfons.

– Bog! Baš mi je drago da si stigao. Kako si putovao? – brzo je izrekao Alfons.

Alojz je pokušao odgovoriti, ali baš u tom trenu zazvoni Alfonsov mobitel.

– Oprosti, moram se javiti.

Ovo je vrlo važan poziv.

Alfons je pričao i pričao na mobitel.



Alojz je stajao pored njega i osjećao se pomalo zbunjeno. Velike zgrade i gust promet činile su ga nesigurnim.

Automobili i kamioni stalno su trubili, svi su nešto vikali i negdje jurili.



Alojz je zamolio Alfonsa da malo prošeću gradom.

Želio je vidjeti neka lijepa mjesta po kojima je grad poznat. A zaželio se i razgovora s rođakom.

Alfons je samo rekao: – Oprosti, imam jedan
jako važan i hitan posao koji moram završiti.

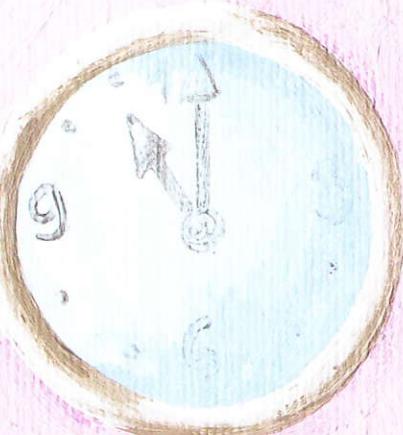
Poslije ćemo šetati gradom i razgledavati. Idemo sad
k meni na posao.

Ušli su u gradsku banku.

Alfons je bio poznati bankar.







New York



London



Seoul



Kad su ušli u Alfonsov ured, Alojz je u kutu uočio jedan stari stolac, koji ga je podsjetio na njegov dom i pomalo tužan sjeo na njega.

Alfons je sve vrijeme razgovarao mobitelom. Čas je pričao s Londonom, pa Parizom, New Yorkom i Seulom, i kad god bi pogledao Alojza izgovorio bi: – Samo još pet minuta.

Ali minute su se pretvorile u sate, a Alojz je bio umoran od puta i postajao sve umorniji od čekanja. Zaželio se svog mira.





Pala je i noć, Alfons je i dalje ponavlja:

– Samo još pet minuta.

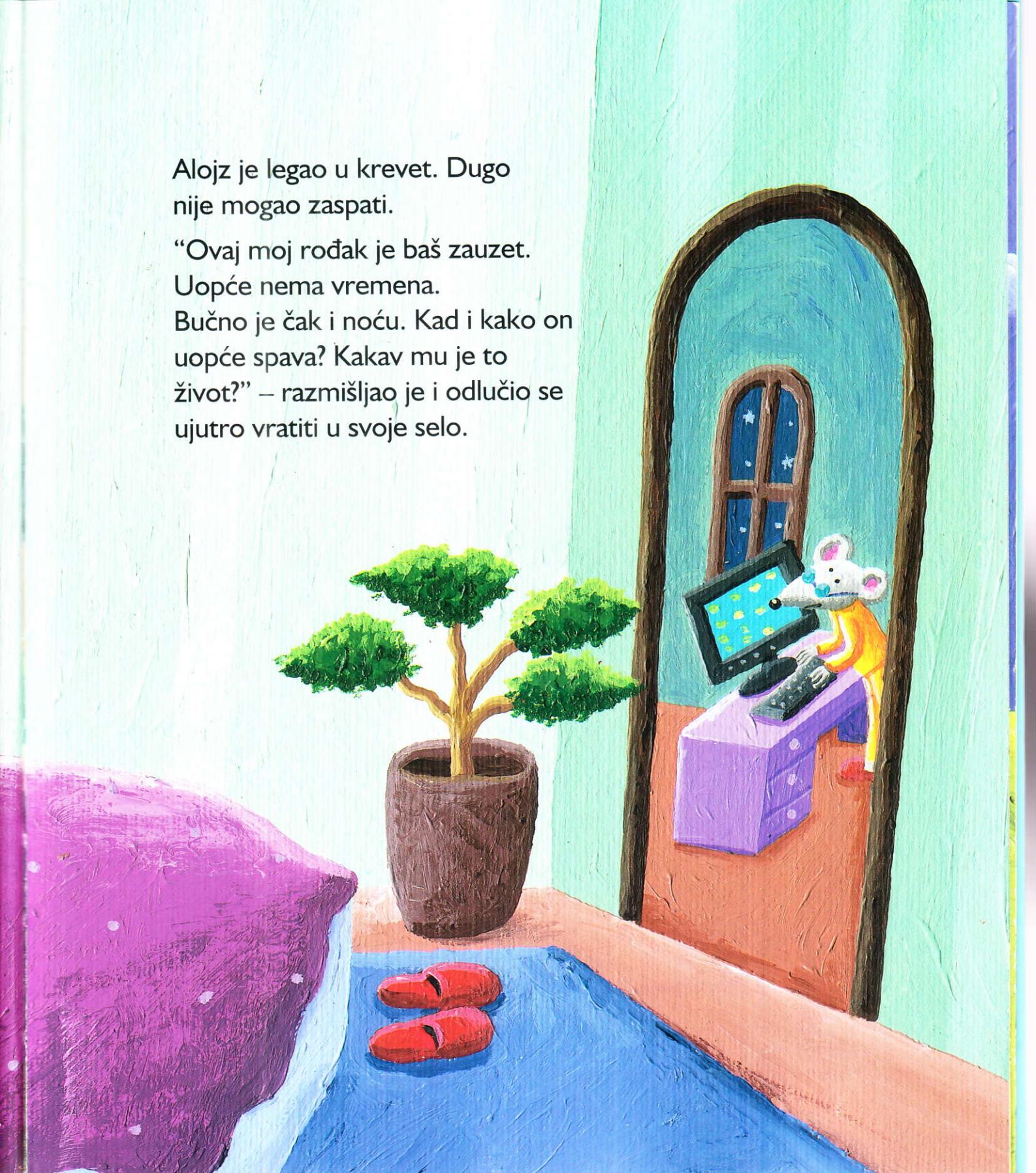
Napokon su došli u Alfonsov stan.

Alojz je pomislio da će sad konačno moći razgovarati sa svojim rođakom, ali Alfons je rekao: – Samo još jednu sitnicu trebam odraditi na računalu.



Alojz je legao u krevet. Dugo nije mogao zaspati.

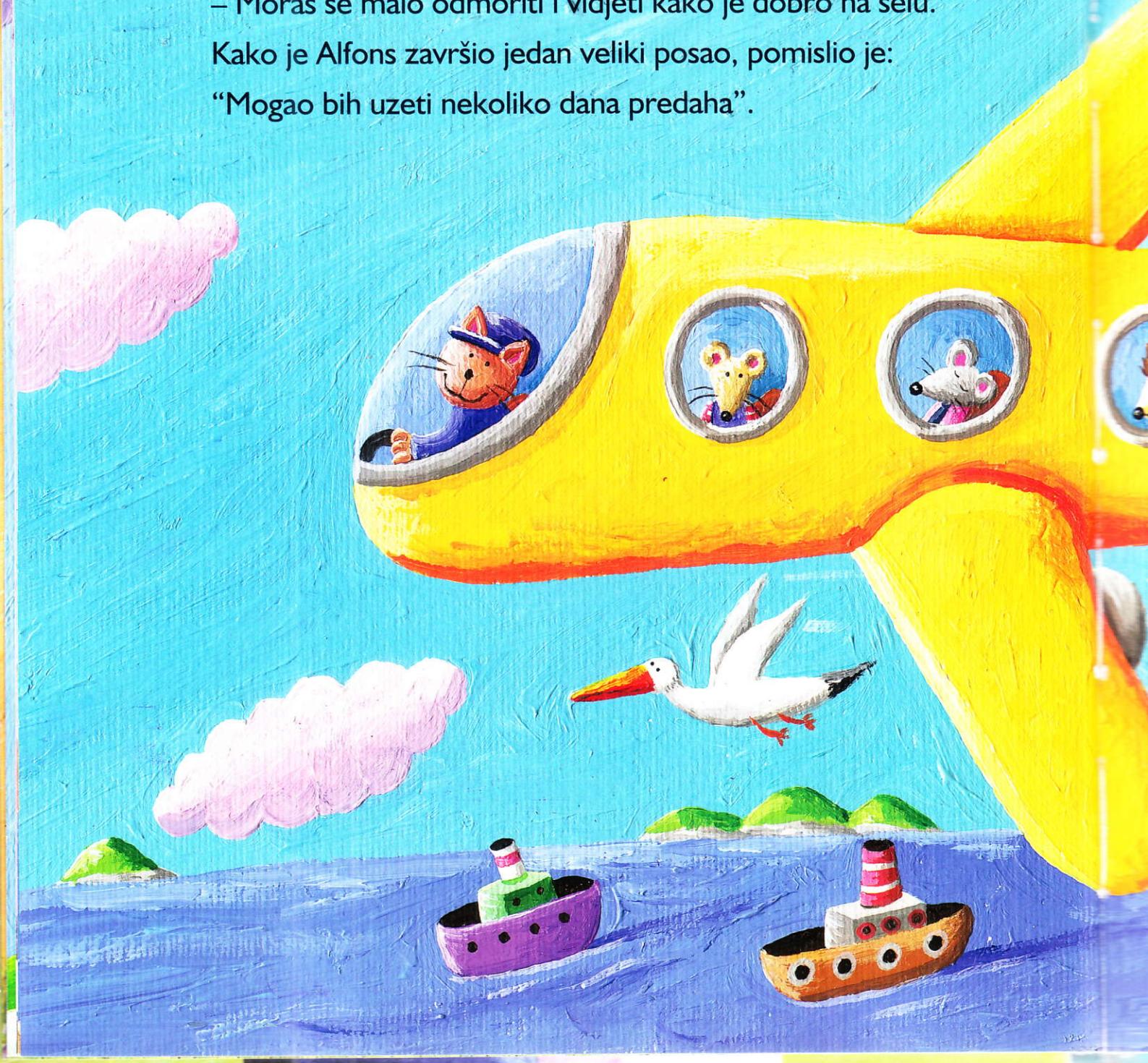
“Ovaj moj rođak je baš zauzet.
Uopće nema vremena.
Bučno je čak i noću. Kad i kako on
uopće spava? Kakav mu je to
život?” – razmišljaо je i odlučio se
ujutro vratiti u svoje selo.

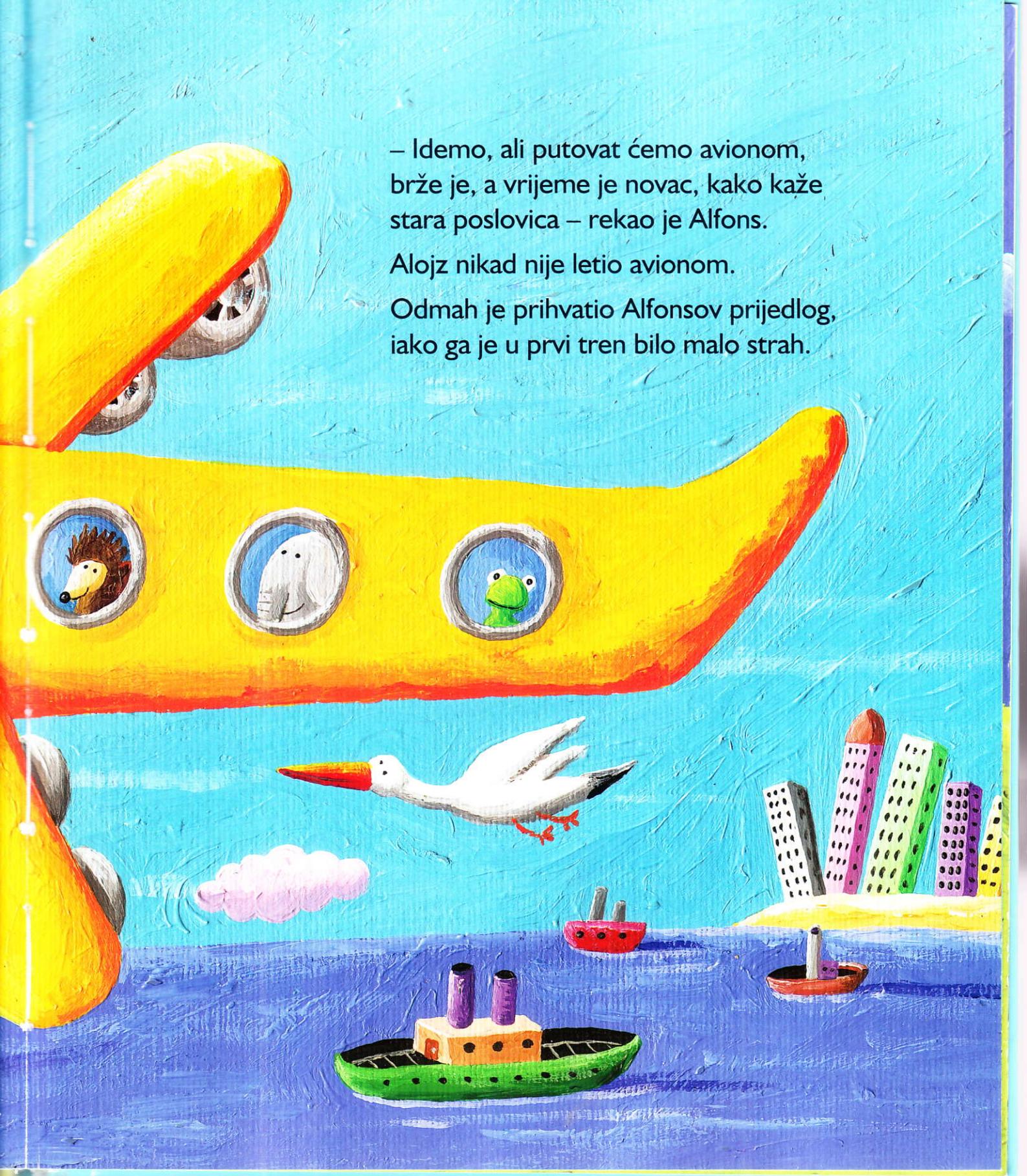


Ujutro je Alojz rekao Alfonsu da odlazi i pozvao ga da dođe nekoliko dana kod njega na selo.

– Moraš se malo odmoriti i vidjeti kako je dobro na selu.

Kako je Alfons završio jedan veliki posao, pomislio je:
“Mogao bih uzeti nekoliko dana predaha”.





– Idemo, ali putovat ćemo avionom, brže je, a vrijeme je novac, kako kaže stara poslovica – rekao je Alfons.

Alojz nikad nije letio avionom.

Odmah je prihvatio Alfonsov prijedlog, iako ga je u prvi tren bilo malo strah.

– Putovanje avionom je bilo jako uzbudljivo, zar ne? – upitao je Alojz dok su izlazili iz aviona.



– Da, kad letiš prvi put, ali poslije se navikneš – odgovori Alfons koji je već bio iskusni avioputnik.

– Idemo pozvati taksi. Želim što prije upaliti računalo i malo raditi.

Dok su se vozili taksijem Alfons je bezuspješno pokušavao nazvati svoj ured.

– Pa da, ovdje nema zgrada, nema antena, ni signala za mobitel. Kako je samo pusto, tiko i dosadno. Jedva čekam da dođemo do sela, možda tamo bude bolje – rekao je Alfons.



Kad su stigli u Alojzovo selo, Alfons je htio poslati e-mail, ali Alojz nije imao Internet. A kako nije bilo signala za mobitel, nije bilo ni signala za Alfonsov bežični pristup Internetu.

Alfons se sve više uzrujavao.



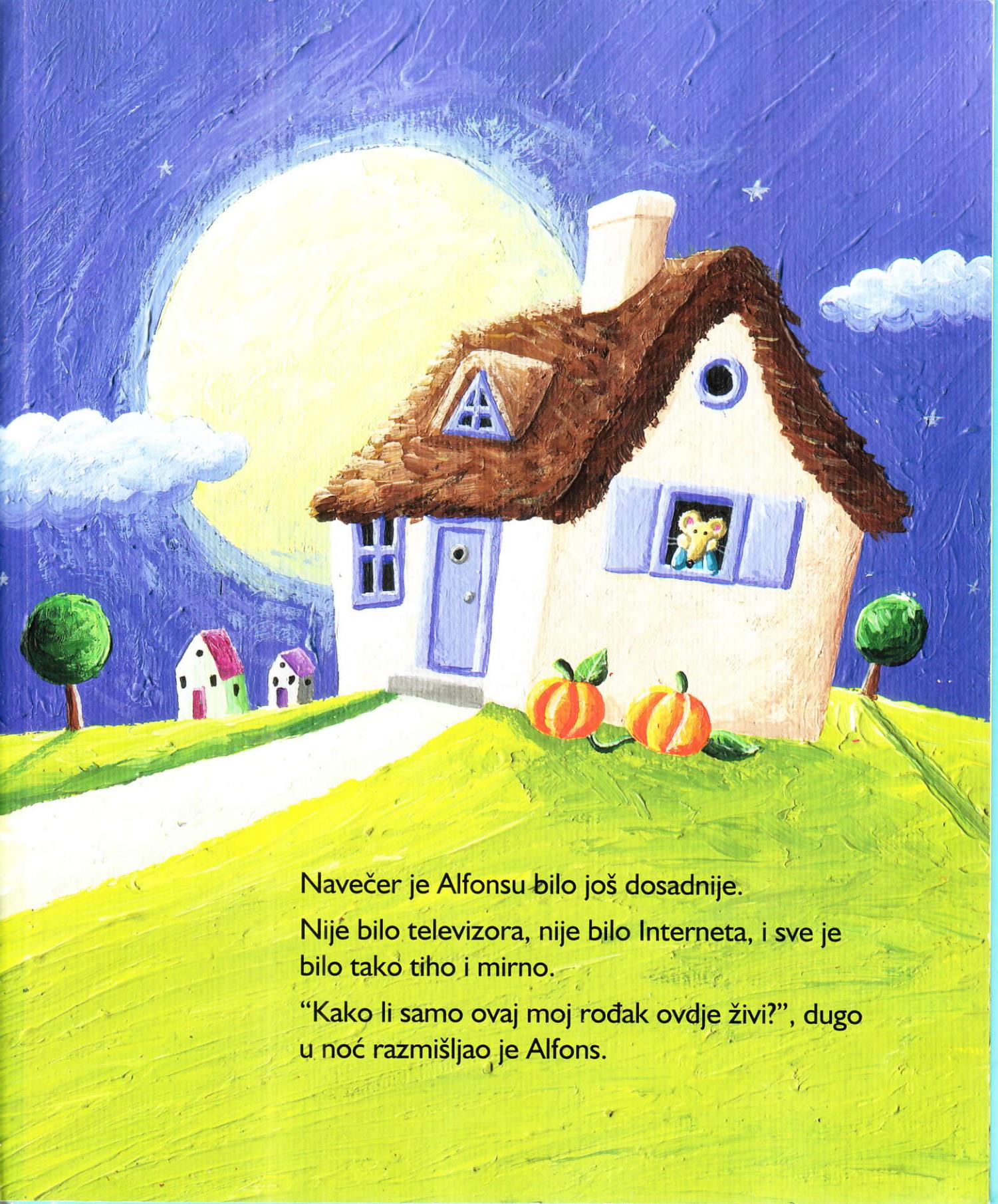
Alojz je Alfonsa odveo u šetnju
livadom, ali Alfons nije primjećivao
ljepotu prirode.

Okretao je svoj mobitel na sve strane i
dizao ga uvis, ali uzalud, signalu ni traga.

Nije mogao nikoga nazvati, niti se
spojiti na Internet i poslati e-mail.







Navečer je Alfonsu bilo još dosadnije.

Nije bilo televizora, nije bilo Interneta, i sve je bilo tako tiko i mirno.

“Kako li samo ovaj moj rođak ovdje živi?”, dugo u noć razmišljaо je Alfons.

Alfons je ujutro odlučio vratiti se u grad.

Dok su se pozdravljali i Alfons i Alojz pomislili su kako im i nije bilo tako loše u posjetu i obećali su opet doći jedan drugom.



Nakon toga Alojz je ostao
sretan u svom malom, mirnom
selu, a Alfons je sretan otišao u
svoj veliki, bučni grad.

